

Ilves, kärppä ja kettu olivat
nousseet aikaisin. He vilistivät
vauhdilla korkean harjun yli.
Pennuilla tuntui olevan kova kiire.

- Viimeinen perillä on lapamato! huusi pikku ilves.
- Minua et kyllä voita! kiljaisi kärppä.

Pennut hyppivät puunrunkojen yli ja pujottelivat taitavasti isojen myrkkysienien välistä. Ilves näytti mallia, miten otetaan mahtavia loikkia. Pieni kärppä ei pystynyt hyppäämään yhtä pitkälle, mutta vikkelenä hän pysyi hienosti isompien vauhdissa.

Vihdoin pennut saapuivat
aukiolle, joka oli heidän
lempileikkipaikkansa.

Hassujen ilmeiden tekeminen oli hauskin, mitä
pennut tiesivät. Ilves oli naamanvääntelyssä paras.
Hän loihti hetkessä ilmeen, joka kuvasti vaikkapa

surua

iloa

pelkoa

ärsyyntymistä

raivoa

tyytyväisyyttä

älläytystä

Kärppä ja kettu
nauroivat katketakseen
ilveksen esitykselle.
- Uudestaan! he
huusivat kuorossa.

Läheisellä maatilalla pieni possu huokaili tylsistyneenä. Sikolätissä ei ollut mitään tekemistä! Possu tähyili tarhan aidan yli metsänreunaan ja mietti, mitä suurten kuusten takana on.

- Siellä on varmasti valtavia
kuralammikoita... Ja kuraputouksia!
Hurjasti ihanaa mutaa, jossa rypeä.
Ja paljon kärpäsiä!

Ajatus oli niin houkutteleva, että
pikku possu ei malttanut nukkua.
Kun hänen emonsa ja lukuisat
sisaruksensa olivat torakahtaneet
päiväunille, possu ponkasi ylös.

- Minä lähden metsään!
hän päätti ja livisti
karkumatkalleen.